

עין משפט ונר מצוה

טו:

אַיִן בנין בית המקדש בלִיָּדָה. וכן אינו דוחה יוס טוּז ולא תאמר צר"ה פרק יוס טוּז (דף ז.) גבי הדמנן יוס הנף כולו אסור קאמר התם דאיציני צלילה דאיציני צחמיסר ויש לומר דהיינו בית המקדש דלעתיד שהוא עשוי מאליו בידי שמים כדכתיב (שמות טו)

מקדש ה' כווננו ידִין וכן מפרש במדרש

מנחומא ! **עַד** **בִּי** **אַתָּה** **ה'** **מַחֲסִי**.

דכתיב לעיל מיניה ושלומת רשעים תראה דמשתעי צאויצים שהיו מליירין להס צשעת הצנין אצל משס ואילנך לא משתעי צהכי: **אסור** להתרפאות בדברי תורה. והדאמר צמסכת שצת (דף סו.) לאישתא (י) צת יומא לימא הכי וירא מללך ה' אליו וגו' סכנתא שאני: **אממו** להכי פנימית נאבצת. לעיל פירש צקונטרס ואעמידה שמי תודות גדולות אלל החומה צחצון וקשיא אס כן פנימית אמאי נאכלת

והא נפסלה ציונא דלא מלינו שהא קדוש חוץ לחומה וצפרק צתרא דמכות (דף יט:) נמי אמר צמעשר שני טהור שפודין אותו צפסיפיה אחת חוץ לחומה ונראה דצפנים היו מהלכין ואע"ג דקרי פנימה להן דלהדי חומה ולפי זה היא יותר חיזונה שהיא כלפי חוץ לעיר מכל מקום קרי לה פנימה לפי שיש דבר אאלה והדעתנן צפ' כיצד לולין (נפסחי פה: ושס) החלונות ועוצי החומה כלפנים אע"פ שהלכו מצפנים היה מתקדש כל מה שהיה צלצס לקדש דלא אפשר לילך צענין אחר ועוד דמסקינן התם דוקא צשזה לקרקע ולסס היה אפשר להלך: **דקדשה** לה פנימית. ראשונה. ואס תאמר אדצה ראשונה נמי תאכל דכל זמן שלא קידשה העיר אף על פי שקדשה העזרה נאלכין קדשים צכל הרואה דעתנן צפרק צתרא דוחסים (דף קיב:) צשילה ונוצ וגבעון שנאלכין צכל הרואה לפי שאין חומת העיר קדושה ויש לומר דמכיון שהלכה התודה כל שהוא הויה לה ויהא צמקוס שמהלכת:
תני

לעולם הבא הא איתמר עלה א"ר יוחנן ד^{טז} ברוקק שנו לפי שאין מוצכירין שם שמים על הרקיקה: ב"ד מהלכין ושתי תודות ^{יז} אחריהן וכו': למימרא דבית דין קמי תודה אזלי והכתיב ^{יח} וילך אחריהם הושעיה וחצי שרי יהודה הכי קאמר בית דין מהלכין ושתי תודות מהלכות ^{יח} וובית דין אחריהם כיצד מהלכות רבי חייא ורבי שמעון ברבי חד אמר זו כנגד זו וחד אמר יזו אחר זו מאן דאמר זו כנגד זו הפנימית הך דמקרבא לחומה מאן דאמר זו אחר זו הפנימית הך דמקרבא לב"ד תנן הפנימית נאכלת והחיצונה גשרפת בשלמא למאן דאמר זו אחר זו אממו להכי פנימית נאכלת משום דאתיא חיצונה קמה וקדשה לה אלא למאן דאמר זו כנגד זו תרווייהו בהדי הדדי קא מיקדשי וליטעמיק למאן דאמר זו אחר זו חדא מי מיקדשא הא כל שלא נעשית בכל אלו תנן ואפי' למ"ד ^{יב} באחת מכל אלו הני תרווייהו חדא מצוה היא אלא א"ר יוחנן

שרפות ואומר (שס) גס [וגו'] אס יעלה שועל ופרך חומת אצניהס: להני קראי. שיר של פגעים: דאיכא מכה. ולוחש עליה מקראות של תורה להתרפאות. ומקשינן ואי איכא מכה אסור הוא דקאמר צה רצי יהושע צן לוי ותו לא: אין לו חלק. הלוחש על המכה ואומר כל המחלה אשר שמתי צמלרים וגו' (שמות טו): **צרוקק שנו**. צרוקק ואחר כך לוחש: **שאין מוצירין שס שמים נו'**. והכא קאמר [שס] כי אני ה' רופאך: **זו כנגד זו**. שני כהנים נושאין אותן זה אלל זה: **הך דמקרבא לחומה**. שהיא פנימית ממוזעת צין העס ^ז לחומה: **הך דמקרבא לנים דין**. ההולכת אחרונה: **וקדשה לה**. ראשונה קידשה את המקוס וכשננסקה אחרונה לשס לא נפסלה ציונא שלא עברה צמקוס מול אלל צמקוס מקודש: **כי הדדי נינסו**. שתיהן מקדשות יחד או שתיהן יאכלו או שתיהן ישרפו: **חדא מי מקדשא**. את המקוס הא אכן תנן כל שלא נעשית צכל אלו הנכנס לשס אין חייצין עליה אלמא כולוה צעין: **אפילו למאן דאמר**. לקמן דכל אלו דמתני' אחת מכוין קאמר או מלך או כהן גדול או נציא או סנהדרין או שתי תודות הני שמי תודות מיהא תרוייהו צעין דתרוייהו חדא מילתא היא:
על

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

וכי **סימא דמחמץ לשירים**. דלא קפיד קרא אלל אקודס קמילה שלא יקטיר קומץ מחמץ למזבח כדכתיב סיפיה דקרא (ה) כל שאור וכל דצס לא תקטירו: **אלמה לא**. צתמיה. וכי לא אפשר לקדשה צמנחת חמץ הא אפשר דניקדשה צשתי הלחס הצאים צעצרת שהן חמץ כדכתיב (ויקרא כג) חמץ תאפינה: **מאחמול**. מערב יו"ט:

צשחיתס צכשים הוא דמיקדשי. אף על פי צאים מתרומת הלשכה קדושת דמים היא זו אצל קדושת הגוף לפסול ציונא לא קדשי אלל צשחיתס שני צכשי עצרת שהלחס צא עמהס דגמרינן מלחמי תודה ששחיתס הזבח מקדשתן כדאמרינן צמנחות (דף עח:) קרבנו על זבח תודת שלמו ^י מלמד שאין הלחס קדוש לקרותו קרבן אלל על ידי זכיחת התודה והכי נמי צוציחת צכשים קדשי ואלן הכצשים נשחטין אלל ציום טוּז: **נצנייה ציוס טוּז**. יגמור את הצנין ציוס טוּז: **אין צנין ציוס המקדש דוחה את יוס טוּז**. **כדאמרינן ציצמוס צפרק קמא** (דף יז.) יכול יהא צנין צית המקדש דוחה שצת ת"ל את צצתמי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה' ^י כולכס חייצין צכצודי אתס והתקדש חייצין צכצודי שהזהרתי על השצת וימים טוּצים נמי צצמות איקרו: **נצצקיה**. ללחס עד למחר וצצניה למחר ונקדשה למחר איפסלו להו צלינה ונעשו נותר שהרי מן הנאלכין ליוס ולינה הס: **דעד דקידש יומא**. למזולאי יוס טוּז משתחשך מיד נגמריה להווא פורתא ונקדשה: **צלינה**. קודס מות שעדיין זמן אכילתו הלכך לא אפשר צחמץ אלל צצמה: **סנו רצנן שיר של תודה**. היו אומרים שס צכנורות וכו'. ומהו שיר של תודה מומור לתודה (תהלים ק): **ארוממך פ' וגו'**. הוא מומור שיר חנוכת הצית לכך אומר אותו: **ושיר של פגעים**. יושצ צכסתר עליון ^ח. ולפי שאמרנו משה צהקמת משכן דכתיב (שמות לג) ויצרך אותס משה ומה צרכן יהי רצון שמשרה שכינה צמעשה ידיכס ויהי נועס ה' אלהינו עלינו ^ט (ג) והכי אימא צמורת כהנים ^י והוא מאחד עשר מומורים שאמר משה צכספר תהלים מתפלה למשה ^{יז} עד סוף מומור לתודה: **פגעים**. מויקין שפוגעין צצני אדס להזיק: **ואומר ה' מה רצו לרי**. לפי שנאמר צו רצים אומרים לנפשי אין ישועתה לו צאלהיס סלה שהיו מתלוצצים ^א צשרי יהודה וצנימין נשהיו צני ישראל צני הגולה צונין את החומה שנאמר (צתמיה ג) מה היהודים האמללים עושים וגו' היחיו את האצנים מערמות העפר והמה

(א) רש"י ד"ה ופי כי דקרא כי כל: (ב) ד"ה ושיר של פגעים וכו' והכי איתא. ניצ גליון ומימה לפיז לא היה לו לומר יושצ צכסתר אלל ויהי טעס: (ג) ד"ה ואומר כי מתלוצצים (בשרי) מו"מ וניצ ס"ק צרי: (ד) תוב' ד"ה אסור וכו' לאישתא צצירתא לימא הוי:

(א) גבי עליון שמת מעוק. מחמץ וכן תיפא צע"י וצרי"ף ורז"ש פ"א דצרימת ועיטויצ"סן: [ב] שם מומור לזוד צצרתו מפני אצשלוס צנו. נמחק: [ג] שם על עמך צריכתך סלה. נמחק: [ד] שם אחריהן. נמחק [נראה דגס צמתני ל"ג לה: [ה] שם וצי"ד נמחק וי"צ וכל ישראל:

רבינו חננאל (המשך) מקדשי. אמאי זו נאכלת וזו נשרפת. ולמאן דאמר זו אחר זו מי נוחא כל שלא נעשית בכל אלו תנן. כלומר אינה מתקדשת ירושלים ליכל בה קדשים קלים עד שיעשו בה כל הדברים. הנה עדיין לא נתקדשה למה נאכלת. ואפילו למאן דאמר באחת מכל אלו תרויהו חדא מצוה נינהו. ודחינן הא אמר ר' יוחנן זו שנאכלת

על

מסורת הש"ס

(א) יצומת ס. מוט. טו. [נמחות נה.]. (ב) (סנהדרין זא), (ג) סנהדרין ז., (ד) שס קא., (ה) [לקמן מו.]. (ו) (ויקרא יז), (ז) (ויקרא כו.), (ח) [תהלים זא], (ט) [תהלים ז], (י) [שמיני על פסוק ויהי ציוס השמיני (השני)], (יז) [תהלים ז], (ל) [החילוה. רש"ש, ח] וויכ"י רש"י ר"ה ז. ד"ה א"ר וצטובה מל. ד"ה א"ר,

תורה אור השלם

1. לא תאפה חמץ חלקם נחתני אותה מאשי קדש קדשים. הוא בחטאת ויקרא ו י וביום הקים את המשכן כסה קעון את המשכן לאהל העזרת ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד במדבר ט טו 3. ארוממך יי בי דליתני ולא שפחת איבי לי: תהלים לב 4. לא תאנה אליך רעה וגבע לא יקרב באגלך: תהלים צא י 5. יפל מצורך אלף ורובה מימריך אליך לא יגש: תהלים צא ז 6. ישב בסתר עליון בצל שדי ותלוך: תהלים צא א 7. בי אותה יי מחסי עליון שמת מעוק: תהלים צא ט 8. מומור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו: תהלים ג א 9. וילך אחריהם הושעיה ויחצי שרי יהודה: תמימה יב לב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ופי כי דקרא כי כל: (ב) ד"ה ושיר של פגעים וכו' והכי איתא. ניצ גליון ומימה לפיז לא היה לו לומר יושצ צכסתר אלל ויהי טעס: (ג) ד"ה ואומר כי מתלוצצים (בשרי) מו"מ וניצ ס"ק צרי: (ד) תוב' ד"ה אסור וכו' לאישתא צצירתא לימא הוי:

הגהות הגר"א

[א] גבי עליון שמת מעוק. מחמץ וכן תיפא צע"י וצרי"ף ורז"ש פ"א דצרימת ועיטויצ"סן: [ב] שם מומור לזוד צצרתו מפני אצשלוס צנו. נמחק: [ג] שם על עמך צריכתך סלה. נמחק: [ד] שם אחריהן. נמחק [נראה דגס צמתני ל"ג לה: [ה] שם וצי"ד נמחק וי"צ וכל ישראל:

רבינו חננאל (המשך)

מקדשי. אמאי זו נאכלת וזו נשרפת. ולמאן דאמר זו אחר זו מי נוחא כל שלא נעשית בכל אלו תנן. כלומר אינה מתקדשת ירושלים ליכל בה קדשים קלים עד שיעשו בה כל הדברים. הנה עדיין לא נתקדשה למה נאכלת. ואפילו למאן דאמר באחת מכל אלו תרויהו חדא מצוה נינהו. ודחינן הא אמר ר' יוחנן זו שנאכלת